

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα' πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ἑκτακόσα ὀγδοῖντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θά μᾶς τρέξη.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἢ' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τρίαντα τοῦ Μαΐου κι' ἀκόμη ἄλλη μία,
μὲς ὅτῃ βουλή μας πάλι μεγάλη τρικυμία.

Ἑκατὸν εἰκοσιένα,
καὶ οἱ στόλοι πᾶν ὅσα ξένα.

Νομοσχέδια καινούρια
μὲ πολὺ μεγάλη φούρια.

Ζητοῦν λοιπὸν τὸ Σύνταγμα νὰ καταργήσουν τώρα;
γαυγίζουν ἐκ τοῦ βήματος ὀλίγοι βουλευφόροι,
εἰς ἐμφυλίου σπαραγμοὺς νὰ εὐρεθῇ κι' ἡ χώρα
καὶ τοῦ χρυσοῦ Συντάγματος ν' ἀνατραποῦν οἱ ὄροι;
Εἶναι προδότης ἀληθὴς ἐκεῖνος ποῦ τολμήσῃ
τὰ νέα νομοσχέδια ἐν γνώσει νὰ ψηφίσῃ.

Καὶ ἂν δὲν γίνουν βουλευταὶ, τί διάβολο θά κάνουν
καὶ πῶς λοιπὸν τὰ πρὸς τὸ ζῆν κι' αὐτοὶ θ' ἀπολαμ-
ῶνται ἐκεῖνος, ποῦ ἀνὴρ ὑπῆρξε βουλευφόρος, [βάνουν;
ποῦ ἔδερνε καὶ ὕβριζε κι' ἐκλώτσα παραφόρως,
καὶ ὅτ' οὐ σκαμνὶ τοῦ σὰν Πασσᾶς ἐτέντωνε τὰ πόδια,
νὰ πάῃ τώρα ὁ πτωχὸς νὰ ζευγαρώνῃ βώδια;

Φρίξον καὶ οὐ τοῦ σεβαστοῦ Κοινοβουλίου στέγη,
δαίτη φθασε φρικτὴ καὶ ἀποφρὰς ἡμέρα...
ἐκεῖ ἐκεῖ! κατὰ νομοὺς ὁ κόσμος νὰ ἐκλέγῃ
τὴν προσφιλεῖν του βουλευτὴν, τοῦ ἔθνους τὸν πατέρα;
Ἄκουε ἐκεῖ νὰ σμικρυνθῇ τῶν βουλευτῶν τὸ πλῆθος;
καὶ τίνας νεὺς δὲν φρικτᾷ καὶ δὲν βογγᾷ τὸ στῆθος;

Ἐμπρός, πατέρες, βάλετε τὰ δυνατὰ σας ὅλα
κατὰ τοιαύτης σκέψεως χυδαίας καὶ ἀδίκου,
ἄλλῶς εἰς τὴν ἔρημον ἀφίνετε τὰ κῶλα
καὶ χάνεται κι' ὁ ἀδελφὸς τοῦ προσφιλοῦς Στεφίκου.
Κι' ἐπιρροαὶ πανίσχυροι Κοτσάμπασήδων οὐβύνουν,
κι' ἴσως καμπόσοι ἀπὸ σᾶς χοιροβοσκοὶ νὰ γίνουν.

Κι' ἔχουν τφόντι δίκαιον οἱ φίλοι πατριῶται,
ὅτι, ἂν θὰ ψηφισθοῦν, καὶ τί θὰ γίνουν τότε;
χωρὶς προσόδους δι' αὐτοὺς θὰ φεύγῃ κάθε χρόνος,
καὶ οἱ καὶ οἱ θὰ μένῃ δι' αὐτοὺς ἡ θύρα τοῦ Νυμφῶνος,
ὅτι χάσουν ἔτσι δωρεὰν τὸ τρώγειν καὶ τὸ πίνειν,
τὸ σέβας, τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην.

Ἄς σηκωθῇ καὶ ὁ λαὸς μὲ πάταγον καὶ κρότον
κι' ἄς πετοκόβεται κι' αὐτὸς ὑπὲρ τῶν καθεστώτων.
Ἄλλ' ἔμως ἂν ἐγνώριζε γιατί καμπόσοι φροῦτα
φρενιάζουν γιὰ τὸ Σύνταγμα ὅτ' οὐ βῆμα καὶ ὅτ' οὐ δρό-
εὐθὺς θὰ ἐσηκῶνετο νὰ ρίξῃ μὲς ὅτῃ βούτα [μους,
κι' αὐτοὺς καὶ τὸ πολίτευμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους.

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπόν τὰ Νομοσχέδια ποῦ ξέρεις συζητοῦνται
καὶ λόγοι ἀλλεπάλληλοι 'στὸ βῆμα ἐκφωνοῦνται,
καὶ γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μεγάλη φασαρία,
καὶ τοῦ λαοῦ κανόνονται τὰπάνω θεωρεῖα,
κι' ἰδοὺ ὁ πολυθέληγτρος Δεδίδης ρητορεύει
καὶ ὡς πρὸς τὸ Ἀρεῦθονοι καταργῆσαι γυρεῖται,
καὶ ρίχνεται τοῦ βασιλεῖα, καθὼς καὶ τοῦ Τρικούπη,
καὶ τέλος πάντων γίνεται εἰς ὅλους μας κουνουπι,
κι' αὐτὸς πλεκτάνας φοβεράς παντοῦ ἀνακαλύπτει,
κι' αὐτὸς φρικτὸν ἀνάθεμα εἰς τοὺς προδότας ρίπτει,
καὶ λέγει τόσα πράγματα ὡς εἶδος περιφράσεις,
ποῦ νὰ τὰκούσης μιὰ φορὰ καὶ δέκα νὰ ξεράσης.
Κι' ἐμένα, φίλε Περικλῆ, μὲ πιάνει ἀναγούλα,
κι' ἰδοὺ 'στὴ μέση ἐξαφνα πηδᾷ ἡ Ὀδοῦρωλα,
καὶ τοῦ Δεδίδη τὸ παιδί ἀσπάζεται 'στὴ μούρη,
καὶ γίνεται γιὰ τὸ φιλὶ μεγάλο νταθατούρι.
'Αλλὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, ἡσπάσθην κατὰ κόρον
τὸν πατριωτικώτερον τοῦ ἔθνους βουλευφόρον
δι' ὅσα ἐξεστόμισαν τὰ παστρικά του χεῖλη
καὶ κατενθουσιάσθησαν καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι,
ἐνθ' αὐτὸν τὸν εὐγενῆ καὶ ἁμωμον πολίτην
ἕνας ἀγροίκος βουλευτὴς τὸν εἶπε λωποδύτην,
κι' εὐθὺς ἡκούσθησαν φωναὶ ὡς εἶδος Καννιδάλων
καὶ ζῶα συνεμίγησαν μικρὰ μετὰ μεγάλων.
Φιλήσας δὲ ὁ Ὀδοῦρῆς τὸν φίλον του μὲ ζέσιν,
ἐγύρισε χαμογελῶν 'στὴν ὑψηλὴν του θέσιν,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐκύτταξε γλυκὰ τὸν Νικολῆ του
κι' ἐτρώφα εἰς τὴν θέαν του ἡ φλογερὰ ψυχὴ του,
καὶ συνωμύλουν, Περικλῆ, διὰ βλεμμάτων μόνον,
καθὼς ἐν ζευγος τρυφερὸν ἐρωτικῶν τρυγόνων.

Π.—'Αλλὰ τὰ Νομοσχέδια;

Φ.—Περίμενε ὀλίγον,
κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα θαρρῶ δὲν εἶναι κατεπεύγον.
Δὲν ἔχω σήμερα καιρὸ γι' αὐτὸ νὰ σὲ φωτίσω,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ προσεχὲς πολλὰ θὰ σοῦ 'μιλήσω
κι' ἐν παροιμαίαις, Περικλῆ, καὶ μὲ ἀλληγορίας,
καὶ θὰ σοῦ δώσω σύντομα σαφεῖς λεπτομερείας.
Λοιπὸν ποῦ λὲς ὁ Ὀδοῦρῆς ὡς πέντε ὥραις μόνον
διὰ τὰ Νομοσχέδια ὠμίλησε μὲ τόνον,
κι' ἀφοῦ διὰ τὸ στάτους κθὲ ἐλύσσαζε κι' ἐκόπη,
μᾶς εἶπε πῶς τὸ Σύνταγμα δὲν θέλει κι' ἡ Εὐρώπη,
καὶ πῶς ὁ νὺν Πρωθυπουργός, ποῦ ὡς σωτήρ ἐκλήθη,
μετὰ τοῦ Στήμαν, Περικλῆ, κρυφὰ συνεννοήθη
νὰ ρίξουν καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους,
καὶ οὕτω πῶς νὰ μείνωμεν γυμνοὶ 'στοὺς πέντε δρόμους.
'Αφοῦ δὲ εἶπε καὶ αὐτὰ μὲ δύναμιν μεγάλην,
περὶ μηχανορραφίῶν ἀνέφερε καὶ πάλιν,
πῶς ὁ Τρικούπης δηλαδὴ τοῦ ἔστηνε παγίδα,
ἐνθ' ἐκεῖνος ἴδρωνε νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα,
πῶς τοῦτος δὲν τὸν ἄφησε τὸν πόλεμον νὰ κἀνῃ,
πῶς ὅλοι ἐξεμάνθησαν κατὰ τοῦ Δεληγιάννη,

πῶς ὁ Τρικούπης κι' οἱ λοιποὶ μ' ἀπάτην καὶ μετὰ
καὶ τὸν στενὸν ἀποκλεισμὸν μᾶς ἔφεραν τῶν στέλων
πῶς ὅλοι φαίνονται δειλοὶ κι' ἀχρεῖοι συνωμῶται,
ἐπίσκοποι, ριψάσπιδες κι' Ἀδστριακοὶ προδότες,
μὴ ἔχοντες οὐτ' ἱερὸν οὐτ' ὅσιον κανένα,
ζητοῦντες νὰ καταργηθοῦν τὰ καθιερωμένα,
ὕδριζοντες τὸ καθεστῶς, ὕδριζοντες τὸν τόπον,
καθὼς καὶ τὴν ὑπόληψιν κλεινῶν ἀντιπροσώπων,
οὓς περ πρὸς κλέος ἄφθιτον αὐτοῦ τοῦ βασιλεῖου
ἀνέδειξεν ἡ ἐνδοξὸς ἐβδόμη Ἀπριλίου,
καὶ πῶς τὸ ἔθνος δηλαδὴ καθέννας μας προδίδει,
ἐκτὸς ἐκείνου μοναχὰ καὶ τοῦ μίξο-Δεδίδη.
Τοιαῦτα ἔλεγε σχεδὸν τοῦ Ὀδοῦρῆ τὸ στόμα
καὶ σὰν καλὰ μὲ ἔτρεψε τοῦ καθενὸς τὸ σῶμα,
καὶ ἡ Ροζοῦ ἐφούσκωνε καὶ ἡ βουλὴ εἴγα
κι' ὁ Τράκας θούρια θερμὰ ἐφέλλιζε τοῦ Ρήγα,
ὁπότεν ἤχους ἤκουσα ὀγκανισμῶν ἀγρίων
καὶ τρεῖς κενώσεις ἔγιναν τῶν ἄνω θεωρείων,
κι' ἐφρύαξαν οἱ βουλευταὶ κι' ἐλύθησαν αἱ γλῶσσαι,
καὶ φεύγει ὁ κυρίαρχος πατεῖς με καὶ πατὴρ.
'Αφοῦ δὲ καθυσύχασαν τὰ πράγματα κατόπιν,
ὁ Ὀδοῦρῆς ἐπέπεσεν ἐκ νέου 'στὴν Εὐρώπην,
κι' εἶπε τὰ ἴδια, Περικλῆ, ποῦ σοῦπα παραπάνω,
κι' ἐκ τῶν ὁποίων οὔτε γρὺ κι' ἐγὼ καταλαβαίνα.
Διότι βέβαια καὶ σὺ καὶ ὁ καθέννας ξέρει
πῶς τὸ μῆγαλὸ τοῦ Ὀδοῦρῆ ἀκόμα ὑποφέρει,
κι' ὡς τώρα 'στὸ κεφάλι του στριφογυρίζουν δέκα
κι' αὐτὸ τὸ πάθος τῶπαθε καὶ ἡ παρέα ἔλη.
Κι' ἀκόμα εἶνα: ἄνθρωποι πολλοί, βρὲ ἀδελφε μου,
ὁποῦ θαρροῦν τὸν Ὀδοῦρῆ ὡς ἄνδρα τοῦ πολέμου,
καὶ ἂν δὲν ἐμποδίζετο μὲ τὰς δολοφονίας,
πῶς πόλεμον θὰ ἔκαμνε δεινὸν κατὰ Τουρκίας.
Κι' ἂν ἔχῃς πέντε δάκτυλα 'στὸ χέρι μὴ μονάζῃς,
κι' ἂν ραμπαδῶξῃς βασιλεῖς μὴν τοὺς εὐλοπορτοῦς,
κι' ἂν ἔχῃς σάλιο, Περικλῆ, 'στὴ γλῶσσά σου τοὺς γόνιμους
κι' ἂν ἔχῃς πόδι, μὴ κλωτσιᾷς 'στὰ πονηὰ τοὺς ἄλλους.

Π.—'Αλλὰ τὰ Νομοσχέδια;

Φ.—Σοῦ εἶπα κι' ἀνωτέρω
πῶς δι' αὐτὰ τὴν γνώμην μου 'στὸ προσεχὲς θὰ εἶπω.
Καὶ βάλε, φίλε Περικλῆ, μιὰν ἀσπρὴ 'πουκαμία
καὶ πᾶμε 'στὴν Κολοκοῦθου, καὶ πᾶμε 'στὰ Πατήσια
'στὴν Κηφισιά, 'στὸ Φάληρον, 'στὰ ὕψη τῆς Πεντέλης
εἰς τοῦ Τρελλοῦ τὴν κορυφὴν καὶ σ' ὅποιο μέρος θέλῃς
καὶ σ' ἕναν Ἰσκιό, Περικλῆ, ὅς πέσωμι ἀπὸ κάτου
νὰ 'ποῦμε γιὰ τὸ Σύνταγμα τὸ τρεῖς ἀνάθεμά το
κι' ἀφοῦ πολλὰς περὶ αὐτοῦ ἀκούω συζητήσεις,
πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ φέρωμεν τὰς ἰδικὰς μας κρίσεις.
Καὶ τώρα γειά σου, Περικλῆ...

Π.—Ποῦ πᾶς, μωρὲ καραῖ;

Φ.—Πηγαίνω μόνος μου νὰ 'βρῶ τὸν τρυφερὸν Δεδίδη
νὰ τοῦ εἰπῶ, ἂν σκέπτεται τὸ ἔθνος νὰ συνδράμῃ,
τὴν νέαν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν νὰ κάμῃ,
τὴν τήθενον τοῦ δικαστοῦ καὶ τώρα νὰ φορέσῃ
κι' ἀπὸ τοὺς πρώτους μάρτυρα κι' ἐμὲ νὰ προσκλήσῃ
λεπτομερῆ ἐξηγήσῃν δι' ὅλα νὰ τοῦ δώσω
καὶ πάντα δόλον μυστικὸν σ' αὐτὸν νὰ φανερώσω.
Κι' ἂν μ' ἐπιτρέψῃ, Περικλῆ, θὰ τὸν 'ρωτήσω πάλι
πότε τὸ σπῆτι τοῦ μπαμπᾶ 'στὸ λῶτο θὰ μᾶς βγάλῃ.
Τί γίνεται, βρὲ ἀδελφε, κι' ἀκόμη τί θὰ γένῃ,
ἀφοῦ κι' ὁ πολυθέληγτρος ἀνακριτὴς μᾶς βγαίνει!

Π.—Μὲ τοῦτον τὸν Δεδίδη σου ἐπῆρες τὸ μῆγαλὸ μου,
καὶ ὅρε δέκα χαστουκιάς, παληόσκυλο τοῦ δρόμου.

Ὁ Ὀδοῦρῆς βαδίζων κατ' ἰδίαν
μὲ ξίφος συνωμότη καὶ μανδύαν.

Φασουλῆς 'στοὺς πρεσβευτάς,
ποῦ μᾶς ἤλθαν κατ' αὐτάς.

Κι' ἐφύγατε κι' ἐφύγατε, ἀγαπητοὶ μᾶς φίλοι,
κι' ἐγὼ σὰς ἐχαιρέτησα 'στὴ βάρκα μὲ μαντύλι,
κι' ἡ φιλενάδες ἔκλαψαν τὸν ἀποχωρισμὸν σας
κι' ὁ Ὀδοῦρῆς ἐπρόμαζε γιὰ τὸν πολὺ θυμὸ σας,
καὶ 'στὸ Παλάτι ἐτρεψε παραίτησιν νὰ δώσῃ,
ἀλλ' ὅμως δὲν κατῴρθησε νὰ σὰς ἐξιλεώσῃ.

Καὶ μόνους μᾶς ἀφήσατε ἀπάνω εἰς τὴ βράσι
καὶ λάσπη τὸ ἐκόψατε μετὰ τοῦ Κουρτοπάση,
καὶ λύπη τὴν καρδοῦλα μας ἐμάρανε μεγάλη
καὶ δίχως σὰς ἐγίνοντο 'στὴν Κηφισιά οἱ μπάλοι,
κι' ἦταν σὰν φύλλα κίτρινα ἡ ντάμας ἡ καυμέννας,
ποῦ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω σας σὰν τῆς ξεψυχισμέννας.

Κι' ἐγὼ γιὰ σὰς ἐγκάριζα σὰν ξύστρωτο γαϊδουρί,
καὶ οὔτε τοῦ Τραούτεμπεργ δὲν ἔδλεπα τὴ μούρη,
οὐδὲ τοῦ Ἀγγλου τοῦ Ρουμπόλδ τὰ γαπημένα μούτρα,
οὐδὲ τοῦ Μπρίγκεν τὴ σπανὴ καὶ γυμνωμένη κοῦτρα,
οὐδὲ τὸν Ἑρωτόκριτον καὶ φίλον Κουρτοπάση,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ χωρισμὸς ἐκείνος νὰ μὲ σκάση.

Μὰ τώρα μὲ τὴν ἀνοιξὶ καὶ μὲ τὸ καλοκαίρι
ἐφύσηξε λεπτὸ λεπτὸ καὶ ἥσυχο ἀγέρι,
κι' ἐπέρασε ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀναμπουμπούλα
κι' ἐτίναξε τὰ πέταλα ἡ δόλια Θεοδωρούλα,
κι' οὐδὲ φλογίζουν τὸ κοινὸν οἱ στίχοι τοῦ Σιγάλα
καὶ ὅλα μας καθὼς καὶ πρὶν γίνηκαν μέλι γάλα.

Καὶ ἦρθη ὁ ἀποκλεισμός τοῦ φοβεροῦ σὰς στόλου
καὶ φεύγουν τὰ καράβια σὰς καὶ πᾶν κατὰ διαδόλου,
κι' ἐλάφρωσε ἡ θάλασσα κι' ἀνάσαναν τὰ ψάρια
κι' οἱ Τρίτωνα πετοῦν ᾠηλὰ μὲ τέσσερα πεδάρια,
κι' ἐπέρασε ἡ λύσσα σὰς κι' ἐκείνη σὰς ἡ κάκισα,
καὶ γελαστοὶ γυρίζετε ὅτ' ἀπὸ πρῶτα σὰς κονάκισα.

Λοιπὸν καλῶς μας ἤλθατε καὶ πάλι ὅτ' ἐν Ἀθήναις
ν' ἀρχίσετε τὸ κόρτε σὰς ὅτ' ἐν τῇδε καὶ ὅτ' ἐν δεινῇ,
ἄς ξεχασθῇ καὶ ὁ θυμὸς καὶ τὸ πολὺ γεινάτι
καὶ μιὰ παρέα τρέξετε νὰ φάτε ὅτ' ἐν Παλάτι.

Καλῶς τὰ μάτια σὰς τὰ δρό,
ποῦ λαχταροῦσα νὰ τὰ διῶ.

Καλῶς τὸν Κουρτοπάση μας μὲ τόσαις ὁμορφάδες,
ὅπου μᾶς ἔφυγε σπανὸς κι' ἐγύρισε μὲ γένεια...
ἀρχίνα τὰ τσακίσματα καὶ τῆς πολλαῖς γλυκάδες
καὶ τώρα γιὰ τρεχάματα καμμιὰ δὲν θάχης ἔνοιαι,
κι' οὔτε θὰ τρέχης ὅπως πρὶν μετὰ μανίας τόσης
νὰ δείχνης ὅτ' ἐν Θεόδωρον σφοδρὰς διακοινώσεις.

Κι' ἂν θὲς νὰ ὀῆς τὸν Θεόδωρ, δὲν θὰ τὸν ὀῆς σὰν πρῶτα
νὰ σφίγγῃ ξίφος, νὰ κλωτοῖ, νὰ γίνετα καμνί...
ὅτ' ἐν Κηφισοῦ τὸν πλάτανο περνᾷ ζωὴ καὶ κότα
καὶ μὲ τοὺς μπαξεδάνηδες γλεντᾷ καὶ κουτσοπίνει.
Ἡμέρωσε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο λεοντάρι,
ποῦ πούλησε καὶ σὰς κι' ἐμᾶς γιὰ πράσινο χαδιάρι.

Καλῶς καὶ τὸν Τραούτεμπεργ τῆς προσφιλοῦς Αὐστρίας,
ὅπου καὶ πάλιν δείγματα μᾶς ἔδωσε λατρείας,
ποῦ κατακόβεται γιὰ μᾶς κοὶ τὸ καλὸ μας θέλει,
ποῦ μᾶς ταΐζει ζάχαρι, ποῦ μᾶς ποτίζει μέλι,
ποῦ ὅλοι τὴν λατρεύομε σὰν κακὸ χρόνον νάχῃ
καὶ ὅτ' ἐν Δουζίνα κάθεται μονάχα τὸ στομάχι.

Καλῶς τὸν καὶ τὸν Μπρίγκεν μου τὸν πολυζητημένο
μὲ τὰ θρεμμένα μάγουλα κι' ἐκείνη τὴ φαλάκρα...
πολὺ τὸν ἐπεθύμησα καὶ τοῦτον τὸν καυμένο,
γιατὶ κι' αὐτὸς, ἂν μᾶς ἴδῃ ὅτ' ἐν πηγαδιῷ τὴν ἄκρα,
ἀμέσως θὰ μᾶς δώσῃ μιὰ νὰ πᾶμε εἰς τὸν πᾶτο,
καὶ κάνει γιὰ χατῆρι μας τὸν κόσμον ἄνω κάτω.

Καλῶς τὸν δὲ καὶ τὸν Ρουμπόλδ, ποῦ ἄλλος δὲν τὸν φθάνει
ὅτ' ἐκεῖνο τὸ Ἑγγλέζικο κι' Ἀράπικο μπουρίνι,
ὅπου τὴν πόρτα βρόντηξε ποτὲ ὅτ' ἐν Δεληγάνη
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε ὁ πόλεμος νὰ γίνη.

Καλῶς τὸν τὸν Ἑγγλέζο μας μὲ τὴ γολὴ ὅτ' ἐν
ὅτ' ἐν χαιρετᾷ ὁ Θεόδωρος καὶ ὅλοι τοῦ οἱ φίλοι.

Λησμόνησε τὴν ἑξαψιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
δὲν θὰ κινή τὰ νεῦρα σου ὁ γαῦρος Δεληγάνης
καὶ ὅταν περισσότερον κονιὰν ἢ μπράντι πᾶν
βρόντα τὴν κάθε πόρτα σου σὰν θὲς νὰ ξεθωιάσῃ
Δὲν θὰ σοῦ μπαίνω οὔτ' ἐγὼ σὰν πρῶτα ὅτ' ἐν
καὶ οὔτε τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» τοῦ Δουζίνα.

Καλῶς τὸν δὲ καὶ τὸν Μουῖ, τὸν πρέσβυν τῆς
τῆς κατὰ Ἑξαρχόπουλον λαμπρᾶς Ἀειθαλίας,
ὅπου ἐν μέσῳ τῆς βοῆς καὶ τοῦ βρασμοῦ ἐκεῖ
μᾶς ἔδωσε τὴν ποθητὴν γραμμὴν τοῦ Βερλίνου
ἀλλ' ὕστερα μετάνοισε καὶ μᾶς τὴν ἴππε
κι' ἐμείναμε μὲ λάχανα ὅτ' ἀπὸ πρῶτο μας τὸ γῆ.

Καὶ πᾶνε τόσα χρήματα ἀδίκως ὅτ' ἐν σπαῖ
καὶ πᾶν ἀδίκως τὰ χρυσὰ τοῦ Θεόδωρ σπαῖ
καὶ πᾶν ἀδίκως τὰ βολιά, τὰ φῶτα κι' ἡ σπαῖ
καὶ τὸ τσουμποῦσι κι' ὁ χορὸς καὶ ἡ σπαῖ
Ἄχ! τί μᾶς ἔκαμες, Μουῖ, ὀλίγον συλλογιστῆ...
ἀκόμη μένει ἔναυλος ἡ τρομερὰ φωνή σου.

Ἄλλ' ὅμως ρίγος ἡδονῆς αἰσθάνομαι ὅτ' ἐν σπαῖ
κι' ἀπὸ χαρὰν ἀνέκφραστον τὰ στήθη μου πᾶν
διότι βλέπω νὰ πατῇ τῶν Ἀθηνῶν τὸ γῆρα
κι' ὁ τῆς Τουρκίας πρεσβευτῆς, ὁ Μπένης Φερὶ
Ὡ Μπένη μου παμφίλτατε μὲ τὸ κοντὸ σου σπαῖ
ἀπὸ τὴν Πόλι: τί καλὸ μᾶς ἐφερες πεσκέσι;

Ὡ! πόσον μὲ παρηγορεῖ αὐτὸς ὁ ἐρχομὸς σου
εἰς τὸν ἐντὰ σου θᾶρχωμαι νὰ πίνωμε σερπὶ
καὶ θᾶμαι ὅπως πάντοτε ὁ μόνος σὺνταράς σου
δὲν σ' ἔχω γιὰ κακὴ καρδιά, δὲν σ' ἔχω γιὰ σπαῖ
Ἐλα κοντὰ μου κάθισε καὶ βάλε τὸ φακίλι,
νὰ ὀῆς καὶ τὴν Βασιλικὴ πῶς πάει μὲς ὅτ' ἐν Πόλι.

Καὶ ἂν εἰς τὸ Γκριτζέβαλι σὰς ὁπάσαμε τὰ σπαῖ
κι' ἂν μᾶς τὰ ὁπάσατε καὶ σεις ἀπάνω εἰς τὴν Πόλι
Γιαγρις ὀλίτω, βρὲ ἀδελφέ, συνέθῃ κάπρη
καὶ μετὰ μᾶς δι' αὐτὸ ἄς μὴν ὑπάρχῃ πᾶν
Κι' ἂν πούλεμομε, Φερειδούν, κι' ὁ ἕνας ἄλλου σπαῖ
μὰ τοῦτο τὴν φιλίαν μας θαρρῶ πῶς δὲν παρῇ.

Ἄς ἀλληλοσφάζομεθα μὲ λύσαν, ἀδελφέ μου,
χωρὶς ποτὲ προκίρυξιν νὰ κάμνωμεν πόλεμον
εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἄς πλῖττωμεν προθύμως
ἄς πολεμοῦμεν κλέφτικα καὶ ὅχι ἐπισήμως
χωρὶς νὰ πταίῃ κι' ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ψηλὴ σπαῖ
καὶ οὕτω πῶς διὰ πάντοδ νὰ ζήσωμεν ὡς φίλοι.

Λοιπὸν καλῶς μᾶς ἤλθατε εἰς τὴν Ἀθήναις
ὅτ' ἐν πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
Ἐιχάσετε τὸν Θεόδωρ, ἀφήστε τὰ γεινάτια,
κι' ἐλάτε ὅλοι γύρω μου νὰ σὰς φιλῶ ὅτ' ἐν
Καλῶς τὰ μάτια σὰς τὰ δρό,
ποῦ λαχταροῦσα νὰ τὰ διῶ.

Φ.—Ι

δ

κ

ε

μ

τ

οἱ

κ

κ

ψ

κ

κ

δ

τὴ

κ

«

μ

π

π

κ

Κ

κ

ν

π

Ο

ε

κ

ἀν

τὴν

τὴν

τὰς

τὸ

τὴν

τὰς

ἀλλ

κτ

«

καὶ

Κα

καὶ

ἐκε

κ

ἀν

καὶ

Δι

πῶς

Π.—Μα

γιατ

ἀφο

πῶς

παρ